

Arrest

nr. 113 261 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 17 juni 2013 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Shahre Nau, gelegen in het district Dahane Ghuri, in de provincie Baghlan. U heeft de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtou, Soenniet en 25 jaar oud. U woonde uw hele leven in Shahre Nau, enkel de laatste vier maanden voor uw vertrek woonde u elders, u heeft geen idee waar u gedurende die periode verbleef. U woonde er met uw vader, uw moeder, uw zus en uw broer. U bent niet naar school geweest, maar kreeg wel koranlessen van uw oom. Ongeveer tien jaar geleden is uw vader op natuurlijke wijze overleden. Ongeveer 3,5 jaar geleden trouwde u met A.(...) Z.(...). U heeft samen twee dochters F.(...) en H.(...) ze zijn respectievelijk 3 jaar en 21 maanden oud.

Ongeveer drie jaar geleden pleegde de zoon van mullah Z.(...) een zelfmoordaanslag op het de Shahbudin basis, daarbij werden zes buitenlanders vermoord. Na dit incident vroeg uw oom van vaders zijde, M.(...) M.(...), u om ook een zelfmoordaanslag te plegen, omdat u het voorbeeld van deze jongen moest volgen. Hij zei u dat ze u wel zouden vertellen wat u zou moeten doen, zo zou u bijvoorbeeld met uw schapen langs een buitenlandse basis moeten passeren, dan naar de troepen rennen en u vervolgens opblazen. U moeder weigerde dit echter. Hierop werd uw oom kwaad en sloeg hij uw moeder, ze viel bewusteloos. Toen u uw moeder wou verdedigen sloeg uw oom u met een theekop waardoor u gewond werd aan uw hand. Na dit incident nam uw schoonbroer u mee naar zijn huis. Hij regelde uw vlucht.

U was ongeveer acht maanden onderweg van Afghanistan naar België.

Op 8 mei 2012 vroeg u in België asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw oom langs vaders zijde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, van de Vreemdelingenwet kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten die daarvan de basis zouden zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het erg ongeloofwaardig is als zou uw oom u gevraagd hebben een zelfmoordaanslag te plegen en wel door de wijze waarop u beweert dat dit zou zijn gebeurd. Zo kan de naïeve voorstelling hoe men u tot het plegen van een zelfmoordaanslag zou brengen, niet overtuigen. U zou uw schapen moeten nemen en naar een basis moeten gaan die ze u zouden tonen, voorbij de basis passeren en als u aankwam naar de troepen van buitenlanders rennen en uzelf opblazen" (gehoor CGVS, p. 12, 15). Het is erg weinig waarschijnlijk als zou de taliban op dergelijke amateuristische wijze aanslagen plegen omdat dergelijke aanslagen bij voorbaat tot mislukken gedoemd zijn. Indien u al rennend op een basis zou toelopen zou u immers vermoedelijk reeds neergeschoten worden alvorens u zich nog maar in een radius zou bevinden waarbinnen u enige schade zou kunnen aanrichten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat het plegen van een zelfmoordaanslag een sterke (religieuze en ideologische) overtuiging vergt en wordt voorafgegaan door vaak jarenlange indoctrinatie en training in gespecialiseerde madrassas. U verklaarde herhaaldelijk dat u noch uw moeder ermee akkoord waren dat u de taliban zou vervoegen zodat al van in den beginne geen geschikte basis aanwezig was om een zelfmoordaanslag te plegen (gehoor CGVS, p. 12 & 15). Dat uw oom u simpelweg zou voorstellen om uw leven op te offeren in een zelfmoordaanslag, zonder dat van uwentwege enig religieuze of ideologische basis aanwezig was, is dan ook weinig realistisch.

Daarnaast komt het in het licht van het grote offer dat uw oom nu van u vraagt ook weinig aannemelijk over dat hij u dan nooit eerder zou hebben proberen inlijven. Nochtans stelt u dat uw vader al tien jaar geleden overleed (gehoor CGVS, p. 3). Dat uw oom tien jaar zou wachten om u bij de Taliban in te lijven en nu plots zou vragen een zelfmoordaanslag te plegen terwijl u ondertussen een 25-jarig gezinshoofd bent met de verantwoordelijkheid voor uw moeder, uw echtgenote en twee kleine kindjes komt weinig aannemelijk over (gehoor CGVS, p.5). De verschillende manieren waarop u dit probeert te rechtvaardigen kunnen alles behalve overtuigen. Zo verklaarde u eerst dat de aanleiding voor het feit dat u door uw oom net dan gerekruteerd werd, de aanslag door de zoon van Mullah Z.(...) was (gehoor CGVS, p. 11-14). Vooreerst vond de aanslag gepleegd door de zoon van Mullah Z.(...), ongeveer 3 jaar geleden plaats. Pas een jaar na deze aanslag, nu ongeveer twee jaar geleden, vroeg uw oom u voor het eerst om de taliban te vervoegen en een zelfmoordaanslag te doen (gehoor CGVS, p. 13). Indien uw oom werkelijk daardoor geïnspireerd zou zijn geweest kan men zich moeilijk voorstellen dat hij een jaar zou wachten. Daaropvolgend verklaarde u dat u pas dan voldoende oud was om de taliban te vervoegen (gehoor CGVS, p.14). Dit is opnieuw vreemd daar u verklaarde dat u vanaf uw twintigste oud genoeg zou zijn geweest, terwijl uw oom u dit pas voor de eerste keer vroeg toe u ongeveer 22 jaar oud was (gehoor CGVS, p. 13-14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat dit leeftijdsargument kant noch wal raakt, daar de Taliban ook minderjarigen inzet

voor zelfmoordaanslagen. Moest uw oom werkelijk een fanatiek Talibanaanhanger geweest zijn zou hij u reeds vele jaren geleden hebben geïndoctrineerd en bij de Taliban hebben geïntroduceerd en niet nu plots vanuit het niets het allerzwaarste offer van u zijn komen eisen.

Ook het verdere verloop van de gebeurtenissen dat u schetst komt ongeloofwaardig over. Zo stelt u dat u na het vertrek van uw oom verborgen werd in een auto en in het geheim naar een onbekende locatie werd gebracht op tweeënhalve uur rijden van uw dorp. Daar werd u verborgen in een klein kamertje en mocht u niet buiten komen omdat de Taliban u anders zouden kunnen ontdekken waarop ook de personen die u zouden verbergen dezelfde straf als u zouden moeten ondergaan (gehoor CGVS, p. 4). Dat de Taliban/uw oom u nooit eerder probeerden in te lijven maar plots een dermate groot belang aan u zouden hechten dat zij u overal zouden opsporen en zowel u als de personen die u helpen zouden executeren komt niet geloofwaardig over omdat het belang van uw rekrutering of uw weigering gerekruteerd te worden simpelweg te laag is om zulk een operatie te rechtvaardigen.

Volledig inconsistent met het voorgaande verklaarde u trouwens dat uw moeder, broer, vrouw en kinderen nog steeds wonen in het huis waar u steeds met hen verbleef en dat zij geen problemen kenden na uw vertrek (gehoor CGVS, 6-7 & 18). Volgens uw verklaringen zouden de Taliban geen problemen veroorzaken voor vrouwen en kinderen (gehoor CGVS, p.18). Maar u verklaarde in dit kader tevens dat uw oom die Taliban is, uw moeder bewusteloos sloeg omdat zij weigerde u te laten deelnemen aan de zelfmoordaanslag (gehoor CGVS, p.12). Het argument dat Taliban, of in casu uw oom, geen problemen zouden bezorgen aan vrouwen en kinderen gaat in dit geval niet op. Te meer daar u als reden waarom u uw oom niet kon aangeven aan de autoriteiten net gaf dat de Taliban dan uw hele familie (in deze vrouwen en kinderen) zouden viseren (gehoor CGVS, p.18). Dit is dan ook geen afdoende verklaring waarom uw familieleden na uw vertrek geen problemen meer zouden hebben gekend met Taliban ondanks het feit dat ze nog steeds in het huis wonen waar u altijd gewoond heeft. Dat uw gezin en moeder ongestoord verder op dezelfde plaats kunnen blijven wonen valt niet te verenigen met de door u aangebrachte vrees voor de Taliban.

Ten slotte legt u geen enkel document voor dat uw afkomst, identiteit, de dood van uw vader, de identiteit van uw oom of uw problemen kan staven of ondersteunen.

De cumulatie van dergelijke weinig geloofwaardige en bedrieglijke verklaringen over uw problemen met de Taliban ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde asielmotief.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Dahane Ghuri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om

voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat er geen veiligheidsincidenten gemeld worden in het district Dahane Ghuri, er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Dahane Ghuri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dahane Ghuri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Dahane Ghuri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en "van het principe van de redelijkheid". Verzoeker verwoordt zijn betoog als volgt:

"1. De bestreden beslissing stelt dat de wijze waarop verzoeker een zelfmoordaanslag zou moeten plegen, te amateuristisch voorkomt om geloofwaardig te zijn.

Nochtans dient er vastgesteld te worden dat de aanslagen die door de Taliban gepleegd worden, erg verscheiden van aard zijn. Er zijn zowel erg gesofisticeerde aanslagen, als erg eenvoudig lijkende aanslagen. Het is deze verscheidenheid van aanslagen die het zo moeilijk maakt al deze aanslagen te voorkomen. Zo gebruikt de Taliban vaak jongeren, zelfs kinderen om een aanslag te laten plegen. En de Afghaanse gemeenschap is - vooral op het platteland - een erg rurale gemeenschap, waarin herders en schapen een erg veel voorkomend verschijnsel zijn.

Het kan dan ook niet dat een zelfmoordaanslag, zoals door verzoeker beschreven, in de gegeven omstandigheden ongeloofwaardig zou zijn. Waar dit in Kabul en de grotere steden uiteraard onmogelijk zou zijn, kan dit wél in de (vele) landelijke regio's van Afghanistan.

2. Verder stelt de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat de oom van verzoeker niet vroeger geprobeerd zou hebben hem in te lijven bij de Taliban en hem van een zelfmoordaanslag te overtuigen.

Er mag echter niet uit het oog verloren worden dat de Taliban slechts een drietal jaren geleden in de regio waar verzoeker woonachtig was, aan invloed gewonnen hebben en er prominent aanwezig zijn. Vóórdien waren er nauwelijks Taliban-aanhangers, en op een dergelijk ogenblik zou het erg gevaarlijk geweest zijn te pogen anderen te winnen voor de Taliban-doctrine en -ideologie.

3. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, waar hij stelt dat de Taliban hem na zijn vlucht overal zouden opsporen, met het gevolg dat verzoeker zich niet in het openbaar kon vertonen.

Dit dient toch gerelativeerd te worden. Verzoeker heeft niet verklaard dat de Taliban een echte opsporingsactie op touw gezet hebben, daarvoor is het belang dat door de Taliban aan verzoeker gehecht wordt, inderdaad te miniem. De oom van verzoeker heeft echter een belangrijke functie bij de Taliban, en om persoonlijke redenen wilde hij verzoeker terugvinden. Dit houdt in dat er, zij het op kleinere schaal, uitgekeken werd of verzoeker, al dan niet toevallig, ergens zou aangetroffen worden, en daarom diende verzoeker zich te verbergen en een tijd ondergedoken te leven. Verzoeker heeft echter

niet gezegd dat de Taliban hem overal opspoorde.

4. Verzoeker blijft erbij dat zijn moeder, echtgenote en kinderen in Afghanistan relatief veilig zijn omdat, volgens de moslimcultuur, vrouwen en kinderen gerespecteerd worden en normalerwijze geen problemen kennen.

Het is weliswaar een feit dat de oom van verzoeker de moeder van verzoeker geslagen heeft, doch dit was op een ogenblik dat deze oom zijn zelfcontrole verloor. Dergelijke feiten zijn uitzonderlijk en mogen niet veralgemeend worden.

5. Ondergeschikt meent verzoeker dat er hem subsidiaire bescherming zou dienen verleend te worden. Afghanistan is en blijft onveilig, en dit is niet enkel in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost, zoals gesteld wordt in de bestreden betwisting. Ook in de provincie waar verzoeker woonde, nl. de provincie Baghlan, is er sprake van veralgemeend geweld. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een twintigtal internetartikelen die hij gebundeld heeft in stuk 1. Uit deze internetartikelen blijkt voldoende dat er ook in de provincie Baghlan talloze zelfmoordaanslagen, schietincidenten en terroristisch aanslagen plaatsvinden. Hierbij vallen ook veel burgerslachtoffers. Het feit dat deze internetartikelen niet op verzoeker betrekking hebben, is irrelevant, aangezien het gaat om artikelen die betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan.

Ook in Baghlan is er sprake van een 'ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict', zoals gesteld in art. 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Ondergeschikt is verzoeker dan ook van mening dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende artikels toe: een online artikel van tolonews.com getiteld 'Baghlan Provincial Council Head killed in suicide attack' van 20 mei 2013, een persoverzicht van de International Security Assistance Force (hierna: ISAF) van in december 2012 waarin gewag wordt gemaakt van de arrestatie van een talibanleider en verscheidene opstandelingen waarbij ook wapens in beslag werden genomen, een online artikel van The Wall Street Journal getiteld 'Taliban behead six Afghan Police', een online artikel van NDTV.com getiteld 'Suicide attack in Afghanistan kills at least 11, say police' van 20 mei 2013, een online artikel van BBC News Asia getiteld 'Afghan suicide bomber strikes in Baghlan province' van 20 mei 2013, een online artikel getiteld 'Fighting between Taliban and allies in north Afghanistan', een online artikel getiteld 'ISAF operations against IMU in 2013 at highest rate since war's start' van 14 april 2013, een online artikel van BBC News getiteld 'Afghan suicide bomber strikes in Baghlan province', een online artikel getiteld 'ISAF captures Taliban leader, detain suspected insurgents in Baghlan province' van 6 december 2012, een online artikel getiteld 'Taliban ambush NATO supply convoy in Baghlan province' van 31 mei 2012, een online artikel getiteld '(...) militants killed in northern Afghanistan: (...) ISAF' van 26 december 2012, een online artikel getiteld 'ISAF airstrike kills Taliban commander behind instability in central Afghanistan' van 28 november 2012, een online artikel van Pajhwok Afghan News getiteld 'Six Taliban fighters arrested' van 18 september 2012, een online artikel van peopledaily.com getiteld 'Taliban bomber hits Afghan provincial council building, kills 14' van 21 juni 2013, een online artikel van beforeitsnews.com getiteld 'Combined Force arrests Taliban leader in Baghlan province' van 19 mei 2013, een online artikel van peopledaily.com getiteld 'Taliban bomber hits Afghan provincial council building, kills 14' van 21 mei 2013, een online artikel van Bloomberg getiteld 'US set for Taliban talks as Afghan military takes lead' van 19 juni 2013 en een nieuwsbericht van het United States Department of Defence getiteld 'Afghan coalition forces arrest insurgents in Baghlan province' van 23 mei 2013.

2.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst door de commissaris-generaal opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers oom hem zou gevraagd hebben een zelfmoordaanslag te plegen. Bovendien kan volgens de bestreden beslissing de manier waarop men verzoeker tot het plegen van een zelfmoordaanslag zou brengen niet overtuigen. De commissaris-generaal wijst erop dat uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het plegen van een zelfmoordaanslag een sterke religieuze en ideologische overtuiging vergt en wordt voorafgegaan door jarenlange indoctrinatie en training waardoor het volgens de bestreden beslissing weinig realistisch dat aan verzoeker zou zijn gevraagd zijn leven te offeren in een zelfmoordaanslag, te meer omdat hijzelf noch zijn moeder akkoord waren dat hij de taliban zou vervoegen. Daarnaast komt het, aldus de commissaris-generaal, weinig aannemelijk over dat verzoekers oom tot tien jaar na de dood van verzoekers vader zou hebben gewacht om hem te vragen een zelfmoordaanslag te plegen waarbij tevens wordt opgemerkt dat

verzoeker een 25-jarig gezinshoofd is die verantwoordelijk is voor zijn moeder, zijn echtgenote en twee kleine kinderen. De commissaris-generaal hecht verder weinig geloof aan het verdere verloop van de gebeurtenissen zoals verzoeker deze schetst. Het gegeven dat de taliban plots een dermate groot belang hechtten aan verzoeker dat ze hem overal trachtten op te sporen, hoewel hij slechts recent zou zijn gerekruteerd, komt volgens de commissaris-generaal niet geloofwaardig over. Dat het gezin van verzoeker en zijn moeder ongestoord verder kan blijven wonen op dezelfde plaats, valt volgens de commissaris-generaal niet te verenigen met de door verzoeker aangevoerde vrees voor de taliban.

In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn afkomst, identiteit, de dood van zijn vader, de identiteit van zijn oom of zijn problemen kan staven of ondersteunen. De cumulatie van bovenstaande weinig geloofwaardige en bedrieglijke verklaringen over zijn problemen met de taliban ondermijnt volgens de commissaris-generaal op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde asielmotieven. Bijgevolg wordt er in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat deze geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Wat de subsidiaire bescherming betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de richtlijnen van UNHCR en wordt gesteld dat er niet wordt geadviseerd om aan Afghanen uit de provincie Baghlan complementaire vormen van bescherming te bieden. Dit advies wordt bevestigd door de informatie die door CEDOCA werd verzameld en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, zo besluit de bestreden beslissing.

2.4. Met zijn beweringen in zijn verzoekschrift over de manier waarop er aanslagen gepleegd worden op het platteland in Afghanistan, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hem wel degelijk zou zijn gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen. Naar aanleiding van zijn gehoor verklaarde verzoeker weliswaar dat zijn oom, die lid is van de taliban, hem gevraagd zou hebben om een zelfmoordaanslag te plegen, maar dat zowel hij als zijn moeder dit weigerden, waarna ze beiden door deze oom werden geslagen en verzoeker is gevlucht (stuk 12, vragenlijst CGVS 21 mei 2012, vraag 4 en 5 + stuk 4, gehoorverslag CGVS 1 februari 2013, p.11 – 12). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het plegen van een zelfmoordaanslag jarenlange training en indoctrinatie vraagt. Gezien het feit dat zelfmoordaanslagen zeer religieuze en ideologisch overtuigde individuen vereisen, komt gedwongen rekrutering voor zulke aanslagen niet voor. Bovendien blijkt dat de taliban geen problemen hebben met het rekruteren van vrijwilligers voor het plegen van zelfmoordaanslagen. Deze zijn meestal afkomstig uit Pakistaanse vluchtelingenkampen of worden geronseld in arme families in het zuiden en het zuidoosten van Afghanistan. De opleidingen vinden meestal plaats in Pakistaanse madrassa's (stuk 15, Landeninformatie, EASO, Country of Origin Report Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment, p. 34 - 35). Dat verzoeker plots zou worden benaderd door zijn oom met de vraag om een zelfmoordaanslag te plegen en dit – zo denkt verzoeker – omdat het voor zijn oom *“enkel een kwestie van zijn eigen naam was, niets anders”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 1 februari 2013, p. 14), komt in het licht van bovenstaande informatie uit het administratief dossier volstrekt onaannemelijk over.

2.5. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het weinig geloofwaardig is dat de oom van verzoeker, die een belangrijke functie zou hebben bij de taliban (Verzoekschrift, p. 4), nooit eerder zou hebben geprobeerd om hem in te lijven bij de taliban en geruime tijd wachtte (stuk 4, gehoorverslag CGVS 1 februari 2013, p. 12 – 14). Dit element draagt enkel bij tot zijn ongeloofwaardigheid. Zelfs al meent verzoeker dat er vroeger in zijn regio nauwelijks taliban-aanhangers waren en het dus gevaarlijk zou zijn geweest om te pogen anderen te winnen voor de taliban-ideologie, zou toch kunnen verwacht worden dat zijn oom eerder zou hebben getracht om hem in te lijven, bij uitstek gelet op het belangrijke offer dat zijn oom van verzoeker verlangde. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat de taliban van hem eisten dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor de taliban omdat hij niet op deze eis wou ingaan. Gezien de reden waarom verzoeker de taliban zou vrezen totaal ongeloofwaardig is, kunnen zijn verklaringen over de grootschalige opsporingsoperatie die op touw werd gezet, en de nuanceringen die verzoeker achteraf in zijn verzoekschrift doorvoert, evenmin geloofwaardig worden geacht. De huidige blote bewering dat zijn moeder, echtgenote en kinderen in Afghanistan relatief veilig zijn omdat volgens de moslimcultuur vrouwen en kinderen gerespecteerd worden en normalerwijze geen problemen kennen, die trouwens blijk geeft van een totale miskenning van de situatie in Afghanistan, druist trouwens in tegen zijn eerdere verklaring dat het leven van zijn familie in gevaar zou komen indien hij zijn oom zou aangeven bij de autoriteiten (Ibid., p. 18).

2.6. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beweert verzoeker dat Afghanistan onveilig is en blijft en dat er in de provincie Baghlan sprake is van veralgemeend geweld, waarbij hij verwijst naar een aantal artikels die hij in bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 1, Kaft). Volgens verzoeker blijkt daaruit dat er talloze zelfmoordaanslagen, schietincidenten en terroristische aanslagen plaatsvinden in Baghlan, waarbij ook veel burgerslachtoffers vallen waardoor artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er op, zoals trouwens uitvoerig in de bestreden beslissing toegelicht, dat er, wat de veiligheidssituatie betreft, in Afghanistan sterke regionale verschillen bestaan. Volgens de bestreden beslissing is er in het de provincie Baghlan meer bepaald in het district Dahane Ghuri geen sprake van een situatie als in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De gegevens die verzoeker in zijn verzoekschrift aanreikt, kunnen hierop geen ander licht werpen. Zo voegt verzoeker een aantal artikels toe over de aanval op het *Baghlan Provincial Council Head* in Pul-e-Khumri. Hierbij vielen weliswaar een aantal burgerslachtoffers te betreuren, maar het gaat hier duidelijk om een gerichte aanval die tegen de autoriteiten gericht is en die niet kan worden gelijkgesteld met een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de andere artikels is er sprake van een aantal gewapende incidenten tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen en worden een aantal specifieke acties van de overheid tegen de taliban besproken, waarbij een aantal leiders van de taliban werden opgepakt. Ook hiermee toont verzoeker niet aan dat er sprake is van willekeurig geweld. Bovendien bewijzen deze artikels dat er opgetreden wordt tegen de gewapende groeperingen. Een situatie van willekeurig geweld dient op zich, louter door de fysieke aanwezigheid van de burgers daar ter plaatse, een risico op ernstige schade in te houden voor die burgers. Aldus dient het geweld voortdurend en wijd verspreid te zijn over het hele grondgebied van het betrokken gebied, en van een dermate grote intensiteit te zijn, zodat er geen ontsnappingsmogelijkheden zijn, behalve het grondgebied te verlaten. Door artikels over verschillende incidenten aan zijn verzoekschrift toe te voegen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat er wel degelijk een situatie van willekeurig geweld bestaat of dat de bestreden beslissing op dit punt niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN